

Muškarac kao mjerilo vrijednosti žene?

Vraća li se taj antipatičan, opasan i poguban klišeji ili on zapravo nikada niti nije bio iskorijenjen, posebno ne u tradicionalnim, duboko patrijarhalnim društvima poput našega? Jer zašto bi mi onda friško zaljubljeni prijatelj, pričajući o svojoj novoj djevojci, izjavio: „Ma sjajna je, ali već joj je 30, a nikad nije bila udata, niti imala dugu ozbiljnu vezu!“

Mora da s njom nešto ne valja, ako...

Moj prijatelj ima novu djevojku. Njemu je 35 godina, a njoj 30. Savršeno, zar ne? Razlika u godinama je idealna - ona je malo mlađa, ali opet ne premlada, a on malo stariji, a opet ne prestar. Onako baš fino, taman - razlika u jednoj srednjoškolskoj generaciji. S obzirom da dugo nije bio (sretno) zaljubljen, čovjek je u sedmom nebu, stvarno presretan. Toliko sretan da me ponekad iritira svojim tinejdžerskim ponašanjem. Nekidan tako, pošalje poruku otprilike ovakvog sadržaja, parafraziram: „Dopratio sam je doma. Pao je kiss, pa još jedan, pa još jedan!“ Mislim si - Isuse Bože, daj me više ostavi s tim, naporan si..., ali zapravo mi je istodobno i slatko to njegovo djetinjstvo oduševljenje.

I baš kad sam pomislila da sve teče glatko, evo ti problema - mali, sitni problemčić koja ga kopka, kopka i kopka i koji nikako da zaboravi. „Čuj“, kaže mi, „nije tebi čudno što je ona sva tako super i savršena, a već joj je 30 godina i još nije bila ni u braku niti imala neku jako dugu ozbiljnu vezu? Mora da s njom ipak nešto ne valja, mislim, k vragu, žena ima 30, a još iza sebe nema nikakvu ozbiljnu priču... Možda je muškarci neće jer su skužili nešto što ja još nisam.“ On se tako razvezao, a ja sam se samo crvenila u licu poput paprike i molila Boga da ga ne pošaljem u jednu stvar. „Bravo, rekoh, eto, zato si ti savršen - imaš bivšu ženu i dvoje djece.“

Dakle, da rezimiram - kada dođemo u određene godine (uzmimo 30-e) pa se zaljubimo u nekog sasvim novog, ne valja ako smo razvedene i s djecom jer smo, eto „konzumirane“ i imamo tuđu djecu... A ne valja s druge strane niti to što nikada nismo bile udate jer mora da nam nešto fali, budući da nas do 30-e još nitko nije htio „za ozbiljno“. Mora da smo, brate, naporne, samožive, razmažene, ambiciozne i dozlaboga iritantne... Užasno me iživcirala ta blesava primjedba mog prijatelja. „Možda joj nešto

fali kad do 30-e još nije bila udata, niti u dugoj ozbiljnoj vezi". Uvijek se nekako vraćamo na tu antipatičnu (kod nekih podsvjesnu, a kod drugih vrlo svjesnu), tezu da se vrijednost žene mjeri muškarcem. Jer ako je niti jedan muškarac do sada nije htio za ozbiljno, valjda s njom nešto ozbiljno ne štima, jer kome bi pametnome palo na um da možda ona nije željela sve „mangupe" koji su je salijetali.

„Čekamo trojčke!"

Mislite da sam možda malo prestroga u izvođenju svojih zaključaka? Ok, pogledajmo to ovako. Čitate li intervju sa ženama rukometaša ili nogometaša? Ponekad sigurno čitate. I što tamo primjećujete? Radi se o ženama koje su se podredile muževljevoj karijeri, prate ga po svijetu i rađaju djecu. Lijepo, reći ćete, što je tu loše? Pa nije ništa loše jer je to slobodan izbor tih supruga, ali po mom mišljenju, loše je da se one promoviraju kao medijske ličnosti. To je još jedan način mjerenja vrijednosti žene muškarcem i potenciranje takvog klišeja kao općeprihvaćenog.

Jer, što je njihovo postignuće i zbog čega su one tako važne? Jer su supruge slavni muževa i majke njihove djece? Nikada u tim intervjuima nećete naći ništa više od „Moj muž sad igra za Katar... Navikla sam se na život tamo i lijepo mi je, provodim dane s djecom..." (naravno, razvučeno na dvije, tri stranice...). Doista lijepo, ali što je tu toliko važno, respektabilno ili vrijedno? Koliko samo na svijetu ima takvih domaćica koje se ne nalaze na naslovnica zvjezdanih magazina jer se njihova vrijednost ne mjeri činjenicom da im je muž slavni nogometaš?!

Ono što je najgore, moje prijateljice koje su same u 30-ima (i koje iza sebe imaju mnoge veze, ali većinom kraće i neuspješne), usprkos svim svojim uspjesima, vrlinama, talentima, ljepoti..., počinju misliti kako nešto s njima možda nije u redu, budući da (još) nisu udate ili nemaju „ozbiljnu" vezu. Hvata me bijes i tuga, kada ponekad gledam suzne oči tih prelijepih i prepametnih žena, koje su odgojene da smatraju kako je brak najveći uspjeh. Tužna sam kad slušam tu odvratnu mantru „Al' gle, možda fakat sa mnom nešto ne štima...". Svakom pametnome stvar je jasna - „Sve s tobom štima, draga, samo još nisi našla onog pravog.", jer ljubav nema veze s mjerenjem vrijednosti, ona se naprosto samo dogodi. A vrijednost koju nam ona daje ionako je samo unutarinja i ne mjeri se tuđim riječima.